

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **Mgr. P. V.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

za účasti: **K. K.**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2017, č. j. KUJI 92733/2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Světlá nad Sázavou (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 10. 2017, č. j. 81/24036/2016-30. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným přestupkem proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“).
- 2. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 28. 4. 2016 publikoval na webových stránkách Automotoklubu Ledec nad Sázavou (www.amk.ledecns.cz) článek

„Konec ledečského motokrosu?“, v němž hrubým způsobem poškodil jméno a pověst K. K. (osoby zúčastněné na řízení) před širokou veřejností. V tomto článku mimo jiné uvedl, že „výbor automotoklubu se rozhodl zrušit motokrosové závody, plánované na sobotu 28. května 2016. Důvodem je zoufalá a lživá kampaň, kterou vůči automotoklubu, konkrétně vůči J. D. už více než půl roku vedou pánové K. a V.. V. prostřednictvím svých kanalizačních stránek, jejichž obsahu věří jen lidé poněkud mdlého rozumu, a K. svými pamflety, kterými zásobuje nejen ledečské zastupitelstvo. Musíme se zkrátka smířit s tím, že jsou mezi námi lidé, kteří nic neumí, v životě nic nedokázali, vyjma jediného – lhát a škodit. Dokud bude V. lhát a K. škodit, nemáme jistotu, že společnými silami nepřekazí pořádání závodu 28. května 2016. Nemůžeme proto vystavit stovky diváků riziku, že přijedou do Ledče a tady jim oznámíme, že závod kvůli V. s K. rušíme. Nejsme hazarděři, nevyjednáváme s teroristy.“ Dále byl článek stejného obsahu a názvu uveřejněn v Ledčském zpravodaji č. 5/2016 s počtem výtisku cca 1 000 ks, který byl dán do tisku v prvním květnovém týdnu a k jehož distribuci došlo pravděpodobně 6. 5. 2016. Za popsany přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 000 Kč, současně byl zavázán k náhradě nákladů spojených s řízením o projednání přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou. V žalobě tvrdil nezákonnost všech rozhodnutí vydaných ve věci, přičemž vznesl řadu námitek především procesního charakteru. Namítal, že ve věci rozhodoval nepřislušný správní orgán prvního stupně a že ve věci činila úkony podjatá oprávněná úřední osoba. Dále namítal porušení pravidel správního řízení, kdy mu nebyl dán prostor k obhajobě a navrzení důkazů. Tvrdil, že správní orgán porušil § 78 přestupkového zákona, neboť se nepokusil žalobce a poškozeného (K. K.) smířit. Vytýkal správnímu orgánu, že se nezabýval otázkou podání vysvětlení Generální inspekci bezpečnostních sborů. Namítal dále neplatnost právních jednání učiněných zmocněncem poškozeného K. K., panem S. V., o němž uvedl, že není s to posoudit a ovládnout své jednání. Stran naplnění znaků skutkové podstaty namítal nedostatek subjektu, neboť při publikaci článku nejednal svým jménem, ale jako činovník Automotoklubu Leděč nad Sázavou. Dále správnímu orgánu vytýkal nerespektování zásady „ultima ratio“, pochybení při dokazování a nesprávnost procesního postupu spočívajícího v tom, že poté, co bylo první rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaným zrušeno a vráceno k novému projednání, nenařídil správní orgán prvního stupně jednání, ale rovnou vydal nové rozhodnutí.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení k žalobě, replika žalobce

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na své rozhodnutí ve věci, neboť žalobní námitky se v zásadě shodují s námitkami, které žalobce vznášel již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně či v průběhu správního řízení. Žalovaný se tak s námitkami dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
7. Poškozený K. K., k jehož návrhu bylo zahájeno předmětné správní řízení, využil své právo vystupovat v soudním řízení v pozici osoby zúčastněné na řízení, ve smyslu § 34

zákonu č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že po celou dobu řešení jeho stížnosti na MÚ v Ledči nad Sázavou (až do momentu, kdy byl žalobce postižen pokutou 1 000 Kč) se nevyjadřoval do médií, ani na sociálních sítích. Naopak ze strany žalobce byl neustále „vláčen“ v médiích. Dále konstatoval, že mu bylo vyhrožováno občany města i jeho okolí, a to v reakci na zrušení motokrosu v Ledči nad Sázavou. Musel dokonce ukončit své podnikání a odstěhovat se z Ledče nad Sázavou, kde bydlel přes 50 let a snažil se dosáhnout odstranění nebezpečné skládky, která zde znepríjemňovala život po celá desetiletí. Žalobce ale nechal na již zrecyklovanou skládku, v rozporu se zákonem, navézt 7500 tun nerecyklovaného materiálu z bouraných mostů a dálnic. Město za to zaplatilo pokutu 60 000 Kč a společnosti, které uvedený materiál na skládku navezly, zaplatily na pokutách „statisíce“ Kč. Proto byl, spolu se S. V., v člancích žalobce „totálně očerněn“.

8. V reakci na vyjádření osoby zúčastněné na řízení žalobce uvedl, že jeho skutková tvrzení jsou nepřesná a lživá. Jestliže tvrdí, že se nikdy nevyjadřoval do médií, tak zapomíná na svůj článek uveřejněný dne 28. 12. 2017 na stránkách www.ledecbezczenzury.cz. Tvrzení, že žalobce nechal na skládku „načerno“ navézt 7500 tun nerecyklovaného materiálu z bouraných mostů na dálnici, je již vyloženě lživé a bude mít pro pana K. „trestněprávní důsledky“. Tvrzení, že mu žalobce způsobil mnoho problémů, jsou čistě spekulativní a pan K. je bude muset prokázat v občanskoprávním řízení vedeném před Okresním soudem v Havlíčkově Brodě.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního soudního řádu správního. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Protože obě strany vyslovily souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, postupoval soud podle § 51 s. ř. s. a rozhodl ve věci bez nařízení jednání, vycházeje z obsahu správního spisu a podání stran.
10. Žalobce ve své žalobě uplatnil řadu námitek, které formálně rozčlenil do 10 žalobních bodů. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce.
11. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

12. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že poškozený K. K. podal dne 6. 5. 2016 Okresnímu státnímu zastupitelství v Havlíčkově Brodě trestní oznámení na žalobce a také na pana R. D.. S ohledem na to, že R. D. byl praporčíkem Policie České republiky, postoupilo Okresní státní zastupitelství v Havlíčkově Brodě věc Generální inspekci bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“) jako policejnímu orgánu. GIBS po provedeném prověřování předal dne 16. 8. 2016 věc místně a věcně příslušnému správnímu orgánu – Městskému úřadu Ledč nad Sázavou.
13. Dne 22. 8. 2016 oznámila Ing. Bc. M. P., vedoucí odboru vnitřní správy a oprávněná úřední osoba k projednání přestupku, vlastní podjatost ve věci plynoucí z toho, že žalobce je bývalým starostou Ledče nad Sázavou a z toho vyplývá poměr oprávněné úřední osoby k věci samé i k účastníkovi řízení a možný zájem na výsledku řízení. Starosta Města Ledče nad Sázavou oznámení přijal a dne 29. 8. 2016 rozhodl usnesením, že Ing. Bc. M. P. je vyloučena z projednávání a rozhodování věci; současně proto, že v rámci příslušného městského úřadu nebylo možné určit jinou oprávněnou úřední osobu, byla tato skutečnost oznámena nadřízenému správnímu orgánu – Krajskému úřadu Kraje Vysočina.
14. S ohledem na skutečnost, že řízení o předmětném přestupku je řízením návrhovým, byl poškozený K. K. vyzván, aby učinil ve věci návrh. Ten byl formálně přijat Městským úřadem Ledč nad Sázavou dne 15. 11. 2016.
15. Usnesením ze dne 28. 11. 2016 rozhodl Krajský úřad kraje Vysočina tak, že věc podle § 131 odst. 4 správního řádu odňal Městskému úřadu Ledč nad Sázavou a pověřil dalšími úkony potřebnými k projednání a rozhodnutí věci Městský úřad Světlá nad Sázavou. Ten pak věc projednal a rozhodl jako správní orgán prvního stupně a rozhodl ve věci shora citovaným rozhodnutím, které žalovaný k odvolání žalobce potvrdil.

Příslušnost správního orgánu prvního stupně

16. Žalobce předně namítl nepříslušnost správního orgánu prvního stupně – Městského úřadu Světlá nad Sázavou vzhledem k nezákonnosti postupu, kterým byla věc odňata Městskému úřadu Ledč nad Sázavou. Poukázal na nepřezkoumatelnost shora citovaného usnesení žalovaného o odnětí a přikázání věci (nelze z něj seznat důvody, proč byla věc odňata a přikázána jinému správnímu orgánu), a také na nesrovnalost časových souvislostí, kdy podnět starosty Města Ledče nad Sázavou byl učiněn dne 31. 8. 2016, tedy ještě před tím, než byl poškozeným podán návrh na zahájení řízení (15. 11. 2016). Usnesení žalovaného o odnětí a přikázání věci napadl žalobce odvoláním, o němž rozhodlo Ministerstvo vnitra tak, že usnesení potvrdilo.
17. Krajský soud dospěl k závěru, že místní příslušnost Městského úřadu Světlá nad Sázavou byla v dané věci založena zákonným způsobem. Podle § 131 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), platí, že nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob tohoto orgánu způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu. Žalovaný pak při rozhodování o příslušnosti postupoval přesně v intenci právě citovaného zákonného ustanovení. Žalovaný mohl o sdělení starosty o tom, že všechny úřední osoby jsou z projednávání a rozhodnutí věci

vyloučeny, opřít svůj postup, a důvodně tak věc odňal Městskému úřadu Ledec nad Sázavou a přikázal Městskému úřadu Světlá nad Sázavou, jehož správní obvod s obvodem prvně jmenovaného úřadu sousedí. Pokud jde o volbu konkrétního správního orgánu v sousedícím obvodu, zákon ji nijak nelimituje, byla tedy věcí správního uvážení žalovaného, které soud z povahy věci přezkoumává pouze v omezeném rozsahu potud, pokud nemá excesivní povahu, tj. správní orgán při něm nevybočil z mezí správního uvážení. To se v daném případě zjevně nestalo a není důvod o správnosti postupu žalovaného pochybovat.

18. Pokud žalobce v této souvislosti namítl nesrovnalosti v časových souvislostech, kdy oprávněná úřední osoba Ing. Bc. P. oznámila vlastní podjatost již 22. 8. 2016, ačkoli řízení bylo formálně zahájeno na návrh až 15. 11. 2016, tato skutečnost sama o sobě nezakládá nezákonnost rozhodnutí o změně místní příslušnosti. Je třeba mít na paměti, že ustanovení části druhé správního řádu, kam systematicky patří i ustanovení upravující institut vyloučení z projednávání a rozhodování věci, se zásadně (přiměřeně své povaze) vztahují na veškerou činnost správního orgánu v mezích jeho pravomoci a působnosti, nikoli pouze na formálně zahájené řízení podle části třetí správního řádu (arg. „*každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu ...*“). Úkony, které Městský úřad Ledec nad Sázavou činil ještě před zahájením řízení o přestupku, tedy nebyly nezákonné, neboť úřad již v této době z úřední činnosti věděl, že poškozený K. podal na žalobce trestní oznámení, které bylo policejními orgány prověřováno a následně bylo postoupeno Městskému úřadu Ledec nad Sázavou. Protože šlo o návrhový přestupek, samotným postoupením nebylo zahájeno správní řízení. Krajský soud však neshledává nic nezákonného na tom, pokud již před tímto rozhodnutím byly činěny kroky směřující k zajištění toho, aby řízení mohla vést úřední osoba, u níž nebudou dány důvody pro vyloučení. Naopak takový postup byl v souladu se zásadami dobré správy a rychlosti řízení. Že správní řád především zásadu rychlosti v postupech týkajících se vyloučení úředních osob akcentuje, je zřejmé z toho, že veškeré úkony v souvislosti s vyloučením mají být činěny bez zbytečného odkladu nebo dokonce zcela bezodkladně (srov. § 14 odst. 3, 4 a 5 správního řádu). Konečně pak samotné rozhodnutí o odnětí a přikázání věci jinému správnímu orgánu bylo vydáno již v zahájeném správním řízení.

Podjatost oprávněných úředních osob, které se podílely na rozhodování ve věci

19. Žalobce tvrdí, že ve správním řízení namítl podjatost předsedkyně přestupkové komise Bc. V.. Uvádí, že je přítelem starosty města Světlé nad Sázavou a že z titulu funkce starosty města Ledce nad Sázavou zastával v období 2010 – 2014 funkce v komisích města Světlé nad Sázavou, která je obcí s rozšířenou působností. Žádal v této souvislosti město Světlou nad Sázavou v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, v jakých komisích zasedal a jaké bylo složení těchto komisí, na což nedostal odpověď.
20. Krajský soud v této souvislosti předně poukazuje na ustálenou judikaturu Ústavního soudu, který ve svém nálezu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, formuloval závěr, že subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání, rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního. Tedy otázka podjatosti nemůže být nikdy postavena zcela najisto, nelze ovšem vycházet pouze ze subjektivních pochybností osob zúčastněných na řízení, nýbrž i z právního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou. Aplikuje právě předestřený závěr na okolnosti daného případu, dochází krajský soud k závěru, že v dané

věci z obsahu spisu nevyplývají objektivní skutečnosti, které by zakládaly pochybnosti o nepodjatosti členů přestupkové komise, která ve věci rozhodovala. Skutečnost, že žalobce má přátelský vztah se starostou města Světlá nad Sázavou, Mgr. T. sama o sobě pochybnosti o nepodjatosti členů přestupkové komise nevzbuzuje. V souladu s konstantní judikaturou (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 – 119) by členové přestupkové komise nebyli bez dalšího vyloučeni z projednávání věci ani v případě, že by účastníkem správního řízení byl sám územní samosprávný celek; tím méně pak v případě, že by byl účastníkem řízení starosta jako jeho představitel, natož pak „jen“ starostův přítel, jak tomu má být v projednávané věci. Ani další tvrzení v souvislosti s „cyklostezkou“ a „jakýmsi J. z Ledče nad Sázavou“ nebyla způsobilá vyvolat pochybnosti o nepodjatosti oprávněných úředních osob, neboť jde o tvrzení pouze velmi nekonkrétní a bez zřejmého vztahu k projednávané věci.

21. Konečně lze doplnit, že je zcela mimo předmět tohoto řízení, zabývat se způsobem vyřízení žádosti žalobce podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Zkrácení obhajovacích práv žalobce v přestupkovém řízení

22. Žalobce dále vytkl správnímu orgánu prvního stupně porušení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, s tím že ve věci nebylo konáno ústní jednání a žalobci nebyl dán prostor k obhajobě a k podání důkazních návrhů.
23. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.
24. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl řádně předvolán k projednání přestupku na den 5. 4. 2017. Předvolání mu bylo doručeno dne 24. 3. 2017. Součástí předvolání je poučení o tom, za jakých podmínek správní orgán může věc projednat i bez přítomnosti žalobce. Žalobce se podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 3. 4. 2017 písemně omluvil z důvodu, že se musí účastnit již předem zaplacené vzdělávací akce v Praze. Tuto skutečnost doložil zprávou elektronické pošty, jíž mu byla účast na akci připomínána pořadatelem. Správní orgán prvního stupně omluvu neshledal jako důvodnou a řádnou, protože nebyla učiněna neprodleně, tedy ihned po zjištění kolize termínu. Účast na vzdělávací akci správní orgán neshledal jako důležitý důvod pro omluvu, neboť žalobce neosvědčil, že se na seminář přihlásil v době, kdy o nařízeném ústním jednání nevěděl.
25. Krajský soud k této námitce uvádí, že posouzení omluvy obviněného z přestupku z hlediska toho, zda je či není náležitá, a z hlediska důležitosti důvodu, o který obviněný omluvu opírá, opět záleží na úvaze správního orgánu v mezích jeho diskreční pravomoci. V daném případě pak správní orgán tuto úvahu provedl a v odůvodnění rozhodnutí srozumitelně a přesvědčivě popsal důvody, které ho k daným závěrům vedly. Jeho správní úvaha je tak racionálně podložená a nevykazuje prvky svévole. Krajský soud tedy neshledává důvod ji svým rozhodnutím jakkoli reprobovat.
26. Na postupu správního orgánu, který ještě v den konání ústního jednání před jeho začátkem telefonicky a elektronickou poštou informoval žalobce, že omluva nebyla shledána důvodnou a ústní jednání proběhne, nelze shledat nic šikanózního. Správní orgán totiž vůbec nemá povinnost účastníka řízení o posouzení nedůvodnosti omluvy

předem informovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 As 114/2017 – 26). Pokud tak přesto učinil, jednal nad rámec svých povinností, a takový postup lze považovat spíše za vstřícný vůči žalobci.

27. Přípisem ze dne 6. 4. 2017 vyrozuměl správní orgán prvního stupně žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit k nim své stanovisko (§ 36 správního řádu). Žalobce se ke správnímu orgánu v určený termín (28. 4. 2017) dostavil, bylo mu umožněno nahlédnout do spisu, žalobce si spis prostudoval, a na výslovný dotaz správního orgánu, zda navrhuje provedení dalších důkazů, uvedl, že „*v podstatě se není proti čemu bránit, protože navrhovatel žádné relevantní důkazy neuvádí*“ a další důkazy nenavrhoval. Tato skutečnost je v příkrém rozporu s žalobním tvrzením, že žalobci „*nebyl dán žádný prostor k obhajobě a k navržení jakýchkoli důkazů*“. Jak je zřejmé, opak je pravdou a byl to pouze a jediné žalobce, kdo se vlastním projevem vůle vzdal možnosti jakýkoli důkaz navrhnout. Jaké k tomu měl pohnutky, je již pro věc nerozhodné, a ať byly jakékoli, nelze je přičíst k tíži správnímu orgánu prvního nebo druhého stupně.

Smíření žalobce s poškozeným

28. Žalobce dále namítl, že správní orgán prvního stupně porušil § 78 zákona o přestupcích, neboť se nepokusil žalobce s poškozeným smířit. K tomu ve stručnosti postačí uvést pouze to, že z obsahu správního spisu, jmenovitě z protokolu o jednání ze dne 5. 4. 2017, zřetelně vyplývá, že správní orgán pokus o smír učinil. Přítomný zmocněnec poškozeného V. výslovně uvedl, že není ochoten smír uzavřít a také popsal, z jakých důvodů. Žalobce namítl, že „*z logiky věci*“ má vyplývat, že i žalobce měl tuto možnost dostat. Toto přesvědčení krajský soud nesdílí a je toho názoru, že naopak z povahy věci vyplývá, že není-li jedna ze stran uzavření smíru nakloněna, pak je jeho dosažení vyloučeno a nemá smysl k němu napírat další procesní úsilí. Ostatně z obsahu správního i soudního spisu (viz např. reakci žalobce na vyjádření osoby zúčastněné na řízení k žalobě) je zřejmé, že vztahy mezi žalobcem a poškozeným (osobou zúčastněnou na řízení) jsou oboustranně vyhrocené. Daná žalobní námitka se tak soudu jeví jako účelová.

Žalobcovo podání vysvětlení Generální inspekci bezpečnostních sborů

29. Žalobce se také pozastavil nad tím, proč podával vysvětlení GIBS, jestliže nikdy nebyl příslušníkem bezpečnostního sboru – spatřuje v tom další důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí. K tomu třeba uvést, že prověřování vedla GIBS proto, že druhým prověřovaným byl příslušník Policie ČR. GIBS jako policejní orgán neprováděla vůči žalobci úkony trestního řízení, pouze věc prověřovala, a následně ji v rozsahu, v němž se týkala žalobce, předala Městskému úřadu v Ledči nad Sázavou. Ten zjistil, že jde ve věci o návrhový přestupek, a správně vyčkal návrhu poškozeného na zahájení řízení. Tedy okolnost, že ve věci konala prověřování GIBS, není s to zatížit správní řízení a rozhodnutí na jeho podkladě vydané vadou nezákonnosti.

Námitka neplatnosti právních jednání učiněných zmocněncem poškozeného

30. Žalobcova námitka nedostatku svéprávnosti zástupce poškozeného zůstává v rovině ničím neprokázaného tvrzení, a je tak pro posouzení věci zcela bez významu. Žalobce nedostatek svéprávnosti zástupce poškozeného dovozuje z jeho veřejně publikovaných projevů na webových stránkách www.ledecbezcenzury.cz. Otisky některých článků z tohoto webu jsou pak i součástí správního spisu. Krajský soud k tomu konstatuje, že S. V. se v některých svých článcích projevuje dosti expresivně, rozhodně z nich však nelze

vyvozovat jakékoli závěry stran V. svéprávnosti; ostatně činit takové závěry správním soudu ani nepřisluší. Danou námitku tedy krajský soud vnímá spíše jako (další) projev vzájemné zášti a animozity mezi zúčastněnými aktéry a nepřikládá jí pro posouzení věci žádnou relevanci.

Nedostatek subjektu formální stránky přestupku

31. Další žalobní bod směřoval k tomu, že subjektem deliktního jednání nebyl žalobce jako fyzická osoba, nýbrž že jím byl Automotoklub Leděč nad Sázavou jako právnická osoba, neboť se jednalo o jeho stanovisko, které bylo odsouhlaseno členy výboru a žalobce byl k jeho sepsání a publikaci pouze pověřen. Ani tuto žalobní námitku neshledal krajský soud důvodnou. Není pochyb o tom, že autorem článku byl právě žalobce. Byť obecné zadání článku mohlo směřovat od Automotoklubu Leděč nad Sázavou jako právnické osoby, konkrétní obsah článku již byl dílem žalobce, který také učinil kroky směřující k jeho publikaci. Byl to tedy právě žalobce, který svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty přestupku, a zda a do jaké míry jej k tomu pověřila či pohnula jiná osoba, není pro posouzení věci rozhodující.

Aplikace zásady ultimæ rationis

32. Žalobce se dovolává také aplikace zásady *ultimæ rationis*. Zároveň uvedl, že se v nyní posuzované věci jednalo o hodnotící soud, nikoliv o urážku na cti.
33. Krajský soud konstatuje, že žalobce byl sankcionován za přestupek proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Podle uvedeného ustanovení se přestupku dopustí ten, kdo „jinému ublíží na cti tím, že ho urazí nebo vydá v posměch“. Pouze pro úplnost lze dodat, že podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (účinného od 1. 7. 2017), se přestupku proti občanskému soužití dopustí fyzická osoba, která „jinému ublíží na cti tím, že ho zesměšní nebo ho jiným způsobem hrubě urazí“. Zákonodárce touto úpravou skutkové podstaty předmětného přestupku („urazí“ vs. „hrubě urazí“) akcentoval skutečnost, že za nactiutrhání nelze považovat bagatelní jednání, které nedosahuje ani minimální míry společenské škodlivosti. Uvedenou skutečnost nicméně judikatura dovozovala již ve vztahu k úpravě obsažené v zákoně o přestupcích (viz důvodovou zprávu k zákonu č. 251/2016 Sb., nebo Kučerová, H. a Horzinková, E.: *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákon o některých přestupcích s komentářem a judikaturou*. Praha: Leges, 2017, str. 785 a násl.).
34. Strohým tvrzením, podle kterého se v nyní posuzované věci jednalo o hodnotící soud, nikoliv o urážku na cti, žalobce zřejmě směřoval k závěru, že jeho projev byl v mezích ústavně zaručené svobody slova. K tomu krajský soud uvádí, že urážkou na cti nemusí být nutně každý projev subjektivně považovaný za urážlivý, současně však také platí, že nikoliv každý projev požívá bezvýjimečné ochrany, svoboda projevu má také své limity (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2016, č. j. 10 As 49/2015 – 34).
35. K žalobcem velmi stručně nastíněnému konfliktu mezi svobodou projevu a již nepřijatelnými difamačními výroky dotýkajícími se práv a svobod jiných osob krajský soud uvádí následující. Žalobce ve výše citovaném článku uvedl, že důvodem pro zrušení motokrosových závodů v Ledči nad Sázavou, plánovaných na 28. 5. 2016, byla „lživá kampaň“ vedená K. K. a S. V.. Tyto osoby proto označil za „teroristy“. Krajský soud nepovažuje uvedená tvrzení za pouhé hodnotící soudy, jedná se zřetelně o skutková

tvrzení, žalobce se nemůže zbavit odpovědnosti za tyto výroky odkazem na svobodu projevu. Soud zároveň konstatuje, že dané výroky jsou vůči K. K. difamační. Jak vyplývá z listinných důkazů obsažených ve správním spise, konání motokrosové závody v Ledči nad Sázavou bránil především stav, v němž se nacházela rekultivovaná skládka v lokalitě „Rašovec“. K narušení této skládky došlo v průběhu roku 2014, kdy na ní byly, v rozporu se zákonem č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, navezeny desítky tun vytěžené zeminy včetně asfaltu ze stavby dálnice D1. Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Havlíčkův Brod, z tohoto důvodu uložila městu Ledec nad Sázavou pokutu ve výši 60 000 Kč (viz např. příkaz ČIŽP ze dne 9. 10. 2015). Jestliže K. K. na uvedené porušení zákona upozornil podáním podnětu k České inspekci životního prostředí (či k jiným k orgánům státní správy), případně v člancích, které na toto téma publikoval, pak lze jeho jednání jen stěží označovat za vedení „lživé kampaně“, či dokonce za projev „terorismu“.

36. Žalobce tedy svým jednáním zasáhl do osobnostních práv K. K.. Tento zásah zároveň nebyl natolik bagatelní, že by nedosahoval ani minimální míry společenské škodlivosti. Lze si velmi snadno představit, že výše citovaná tvrzení, publikovaná jak na internetu, tak v lokálním tisku, mohla K. K. v očích jeho spoluobčanů poškodit. Postižením takových difamačních výroků v přestupkovém řízení, navíc v podstatě jen symbolickou pokutou, zcela jistě nebyla porušena zásada *ultima ratio*.

Zákonnost dokazování

37. Žalobce vznesl námitky také k zákonnosti dokazování, konkrétně uvedl, že správní orgán prováděl dokazování formou telefonických rozhovorů, např. s M. N.. Z obsahu spisu vyplývá, že předsedkyně přestupkové komise s M. N. skutečně telefonicky hovořila, což podrobně popisuje i v odůvodnění rozhodnutí. Není však pravdou, že by se jednalo o provádění důkazu, a mimo to okolnosti související s telefonickým hovorem s M. N. byly hodnoceny jednoznačně ve prospěch žalobce. Vedly totiž k tomu, že mu nebylo přičteno uveřejnění předmětného článku také na webových stránkách Motosport klubu Pardubice v AČR. Popis telefonických hovorů s M. N. a jejich výsledku lze mít za popis postupu správního orgánu prvního stupně, který měl směřovat k opatření důkazů, avšak důkazy se na jeho základě opatřit nepodařilo. Správní orgán tuto snahu opatřit důkazy zevrubně popsal a správně uzavřel, že se důkazy svědčící o publikování článku také na právě zmíněných webových stránkách opatřit nepodařilo.
38. Pokud pak žalobce namítal, že mu nebylo prokázáno publikování článku na webových stránkách Automotoklubu Ledec nad Sázavou, neboť nemá a neměl přístupová práva k editaci webových stránek, tuto námitku shledal krajský soud nedůvodnou, neboť, jak správně uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, žalobci nebylo kladeno za vinu publikování článku v technickém slova smyslu, ale jeho autorství. Tedy to, že zformuloval jeho difamující obsah a následně učinil kroky směřující k jeho zpřístupnění širšímu okruhu osob. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku není rozhodné, že to nemusel být žalobce, kdo učinil ten poslední „technický“ krok k publikaci článku.

Postup správního orgánu prvního stupně před vydáním druhého rozhodnutí ve věci

39. Žalobce konečně také namítl, že správní orgán prvního stupně nekonal ve věci ústní jednání poté, co jeho prvotní rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno a vráceno. Krajský soud však v tomto nespatřuje pochybení správního orgánu a tím méně vadu, která by

mohla mít vliv na zákonnost řízení. Důvod konat další ústní jednání ve věci zde nebyl dán, v odvolacím řízení nebyly žalovaným opatřeny nové podklady a žalovaný ani v kasačním rozhodnutí opatření dalších podkladů správnímu orgánu prvního stupně neuložil. Důvodem zrušení rozhodnutí bylo pouze chybné právní posouzení věci, konkrétně aplikace nesprávné právní úpravy, která měla vliv na nezákonně vyměřenou výši sankce. Ke zhojení této vady postačilo v novém rozhodnutí aplikovat správnou právní úpravu v souladu s direktivou uvedenou v kasačním rozhodnutí žalovaného, a adekvátně tomu změnit (ve prospěch žalobce) výměru sankce, což správní orgán prvního stupně učinil.

V. Závěr a náklady řízení

40. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Výroky o nákladech řízení se opírají o ustanovení § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud jí neuložil žádné povinnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. dubna 2020

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce